

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

N R. 1 4

89. ÅRGANG

16. JULI

1 9 7 7

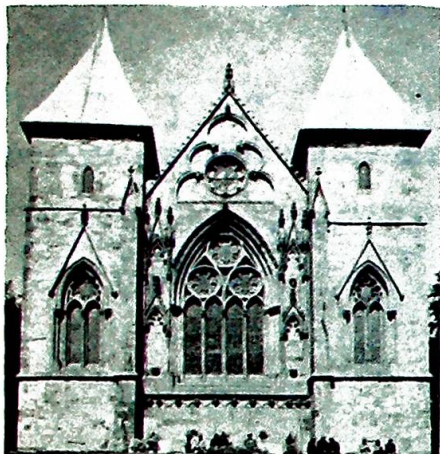
AV INNHOLDET:

ST. SVITHUN, STAVANGERS VERNEHELGEN	S. 2
ÅPENT BREV TIL RAGNAR KVAM	S. 6
DEN NORSKE KIRKE OG ØKUMENIKK	S. 8

NESTE NUMMER KOMMER 27. AUGUST 1977

ST. SVITHUN

STAVANGERS VERNEHELGEN

Stavanger Domkirke.

FRA BISPEDØMMET:

KATEKETISK SENTER OPPRETTER HOVEDAVDELING I OSLO

Det kateketiske Senter som hittil har vært drevet i Bergen, får fra 1. august i år sitt hovedkontor i Oslo.

Daglig leder fra nevnte dato er fru Berit Müller, Akersveien 5, Oslo 1, tlf. 20 72 26.

Bergensavdelingen fortsetter som et lokalt service-tilbud.

Ansvarlig leder for Senteret i sin helhet forblir sognepresten for St. Paul Menighet, pastor Michel Beckers, Christiesgt. 16, 5000 Bergen, telefon (05) 41 54 10.

De tre ventede *Oblatfedre* vil være på plass i Stavanger mellom 15. august og 1. september.

Pater Aage Hauken O. P. vil slå seg ned for godt i St. Dominikus, Oslo, sensommers.

Pater Paul Walshe S. M., som tilhører Maristenes irske provins, vil komme til Stabekk — forhåpentlig for godt — ultimo august.

Lederen for den internasjonale kroatisk-sjelesorg, Mons. Stankovič, meddeler at det har lyktes ham å finne en prest for *kroatene i Norge* og at denne kan ventes en gang til høsten.

«Da Egbert, englendernes ærerike konge, hersket, begynte ved Guds miskunn den salige Svithun, som senere skulle bli fader og hyrde i Guds kirke, sin løpebane i denne verden.» Slik begynner klerken Goscelinus, som levde i England på 1000-tallet, sin blomstrende latinske legende om den hellige Svithun, Stavangers vernehelgen, hvis arm gjennom hele mid-

delalderen var Stavanger domkirkes kosteligste relikvie. Den gamle legenden gir neppe noen korrekt historisk beskrivelse av hans liv og levnet, men den gir et farverikt bilde av hvordan den nærmeste ettertid må ha sett på ham.

Det finnes også en annen legende om St. Svithun, skrevet av en viss Lantfredus, og dessuten er han nevnt i en rekke krøniker og historiske verker fra middelalderen. På grunnlag av dette materiale er det mulig så noenlunde å rekonstruere helgenens livshistorie.

St. Svithun ble født ca. 800 i Wessex, og var av adelig byrd. Det fortelles at han var særdeles from allerede som gutt, men hverken dette, eller den adelige herkomst, er særlig bemerkelsesverdig i helgenbiografier. Goscelinus beretter at han mandig ville bære Kristi åk på sine spede gutteskuldre.

REGLER FOR MENIGHETSRAÐ I OSLO KATOLSKE BISPEDØMME,

tidligere utstedt for en periode på fem år og gyldige til 15. mai 1977, er på innstilling fra Legmannsrådet blitt forlenget for tre år, dvs. frem til 15. mai 1980.

Oslo, 8. juni 1977.

John W. Gran
biskop

FRA DEN NORDISKE BISPE-KONFERANSE

Pave Paul VI har medio juni innvilget Den Nordiske Bispekonferanses søknad om å bli overført fra Kongregasjonen for Folkenes Evangelisering til Kongregasjonen for Biskoper.

Norden regnes dermed ikke lenger som misjonsterritorium i dette uttrykks kirkerettslige betydning.

For ordens skyld meddeles at det tidligere navn (inntil 1967) på førstnevnte Kongregasjon var «De Propaganda Fide» og på sistnevnte «Sacra Congregatio Consistoriale» (ell. Konsistorialkongregasjonen).

Med dette har de nordiske land oppnådd den normalkirkerettslige status som var forutsatt allerede ved opprettelsen av hierarkiet i de fleste kirke-distrikt i 1950-årene og senere.

Prefekten for Kongregasjonen for Biskoper er p. t. Kardinal Sebastiano Baggio, titulærerkebiskop av Velletri.

LEFEBVRE BRYTER MED DEN KATOLSKE KIRKE

På 14-års dagen for valget av Paul VI, tirsdag 21. juni, feiret erkebiskopen av Paris, kardinal Marty, en messe i Notre Dame-katedralen som uttrykk for solidaritet med Roma i konflikten med Mgr Lefèbvre. 8 000 mennesker var til stede. Blant konselebrantene var pater Raulin, o. p.

Lefèbvre's brudd med den katolske kirke ble åpenbart da han tross Paul VI's forbud sist i juni ordinerte 14 prester i sitt seminar, Ecône i Sveits.

Han studerte grammatikk, filosofi og de hellige skrifter i det gamle klosteret i Winchester, men på tross av at enkelte kilder til og med gjør ham til prior for dette klosteret, var han sannsynligvis aldri munk. Derimot «gikk han ved Guds ledelse frem i yndest og dyder», og biskop Heimstan av Winchester fikk ham inn i kirkens tjeneste, først som diakon, og siden ble han av biskopen «forfremmet til prestedømmets verdighet».

Som prest gjorde Svithun seg bemerket av kong Egbert og «kongen kalte ham til seg og regnet ham blant sine venner». Egbert hadde gjort Wessex til et av de mektigste kongeriker i England. Svithun ble kongens kapellan, og ble også betrodd oppdragelsen av kongens sønn, Ethelwulf, «for at han skulle få en innføring i de skjønne kunster og hellige seder».

Svithuns oppdragelse må ha gjort prinsen til en meget from ung mann, for det fortelles at han ble viet til subdiakon, hvilket innebar kyskhetsløfte. Da kong Egbert døde, førte dette til problemer; Ethelwulf var nemlig kongens eneste sønn og arving. Det ble da søkt pavelig dispensasjon, og pave Leo 3. løste prinsen fra hans høytidelige løfter. Han giftet seg og ble konge etter sin far i 839. Svithun ble kong Ethelwulfs rådgiver i kirkelige saker, og det var et nært vennskap mellom ham og den unge kongen.

Da biskop Helmstan av Winchester døde, utnevnte Ethelwulf Svithun til hans etterfølger. Kildene er svært uenige i tidspunktet for utnevnelsen, men det sannsynligste er at Svithun ble bispeviet 30. oktober 852 av erkebiskop Ceolnoth av Canterbury. Samtlige kilder vitner om at han var en fremragende biskop: Han viste seg som et forbilde i alle dyder, og hadde all den omsorg som kjennetegner en virkelig hyrde. Han gjorde seg bemerket ved sin barmhjertighet og sin selvpoppofrende kjærlighet til de fattige, og det sies at han helst inntok sine måltider sammen med dem, og søkte å unngå de rike. (Dette er den

sedvanlige prosa i helgenlegender, men stemmer ikke helt med det som sies om hans vennskap med kongen!)

Som biskop bygget Svithun flere kirker, og reparerte andre. Det fortelles at han også lot bygge en bro i Winchester, og en dag, mens han inspiserte arbeidet, kom det en kone bærende på en kurv med egg som hun ville selge. Arbeiderne drev igjen med henne, og i den uro som oppsto, fikk kurven en slik medfart at eggene slo sprekker. (Det understrekes i legenden at de ikke ble fullstendig knust!). Kona kom gråtende til biskopen, som var kjent for sin store hellighet, og viste ham de skadede eggene. Svithun tok da kurven og gjorde korstegnet over den med høyre hånd, og eggene ble hele igjen!

Goscelinus skriver at Svithun «til stadighet opplot sin munn for å formane synderne til å gjøre bot», og han var selv på vakt mot enhver an-

ledning som kunne føre til fall. Han spiste kun det som var nødvendig for å opprettholde livet, og tillot seg bare å sove etter lange våkenetter og hardt arbeid. «Den salige mann levde helt til sitt livs ende i streng overholdelse av Guds bud, og han var en standhaftig og trofast vokter av den katolske og apostoliske lære».

Biskop Svithun døde 2. juli 862, og ble etter eget ønske begravet ute på kirkegården, på nordsiden av Winchester domkirke, «hvor regnet falt, og de forbigående kunne trække på hans grav».

Etter hans død berettes det om mange mirakler ved graven. Da Winchester hadde fått ny domkirke, «kom det en mann med en forferdelig sykdom på alle legemsdeler, og sa at han ville gå til biskop Æthelwold og fortelle ham om et syn han ved Guds

(Forts. side 5)

REDAKSJONELT:

Tjenestepiker

Lørdag 21. mai trykte Dagbladet, Oslo, på kronikkplass en tekst om italienske ordenssøstres levevilkår. Man må formode at avisens hensikt var å slå et slag for frihet og menneskeverd. Imidlertid vil ordenssøstre i Italia såvel som i Norge nok betakke seg for hjelp av den art Dagbladet her yter. Kronikken er gjengitt i utdrag under «Av Pressen» i dette nummer av St. Olav. Dog har redaksjonen spart sine lesere for kronikk-forfatterens funderinger over hvordan nonner behandles i porno-film.

Johanna Schwarz skrev et svar på artikkelen, som Dagbladet tok inn i forkortet form. St. Olav gjengir Johanna Schwarz' originaltekst i sin helhet (s. 6). «Vi katolikker», skriver hun, «er stolte over våre søstre og respekterer dem. Og vi finner oss ikke i at noen under skinn av medlidenhet taler om dem med nedlatende forakt.»

Temaet «Ungdom og tro» engasjerer mange av våre lesere, og redaksjonen har mottatt brev med verdifulle tanker. Redaksjonen har derfor valgt å gi mer plass til brev og mindre plass til nyheter i dette nummeret.

LITURGISKE NOTATER

ved frater Kjell Arild Pollestad o. p.

OLSOK

Våre profesjonelle historikere er stort sett meget kritiske overfor hele Olavstradisjonen, og ganske særlig overfor det idealbilde som tegnes av Olavs person. Grovt sett kan vi si at de fleste av dem holder alt som stem-

mer med helgenbegrepet for uekte. Finner de derimot en notis om at han begikk en pøbelstrek, mener de å være «på sikker historisk grunn». Verst i så måte er de geistlige historieskriverne. En av dem skriver: «Om han hadde levet i dag, ville han

måtte karakteriseres som en gresselig ugudelig kropp». (Wisløff)

Dog er historikerne samstemt om dette: noen reaksjon i hedensk retning finnes det ikke den ringeste antydning til etter Stiklestad. Det ville da også være en underlig ironi om den norrøne sagas høydepunkt skulle være bare løgn. Kanskje har folket sett kong Olav som Guds redskap, Herrens salvede? I hvert fall er det dette synet som preger Passio Olavi, trolig forfattet av erkebiskop Eysteinn, ca. 15 år etter Olavs død. Vi gjengir her et par avsnitt fra dette skriftet, i Eiliv Skards oversettelse:

«Det er ein landslut i Noreg der no hans heilage lekam kviler; dei som der budde, var forherda og trassige i sin vondskap, beiske sanningsfiendar og difor beiske kongsfiendar og. Til denne landsluten kom no Kristi martyr og ville forkynna Guds nåde for det vantru folket. Då sanningsfiendane fekk det å høyra, kalle dei i hop sitt gudlause ting og samla seg saman mot Herren og mot den han salva . . . Difor fylkte dei ein hær, og på den staden som no heiter Stiklestad, gjekk dei mot kongen og tok på han før han vardest og fullvel fekk samla folket sitt. Men ikkje reddast den fræge martyren for overmakta; no tenkte han berre på det himmelske og trådde inderleg etter å nå martyrkrone og såleis vinna himmelsæla . . .

Han stupte onsdagen den 29. juli i året 128 etter Kristi fødsel. Av di han ville verja trua, drap trua sine fiendar honom med hard hug; men søl vandra han frå hærlægeret og til himmelkongens ævelege borg, frå krig til fred, den freden som går over alt vit, til ære og frægd hjå Herren Jesus Kristus, han som har æra i all æve. Amen.»

NB! I Oslo katolske bispedømme feires Olsok søndag 31. juli. . . .

LITURGISK KALENDER

JULI:

17. **16. alm. søndag.** 1. Mos. 18, 1—10; Koloss. 1, 24—28; Luk. 10, 38—42.
18. Ferial. 2. Mos. 14, 5—18; Matt. 12, 38—42.
19. Ferial. 2. Mos. 14, 21—15, 1; Matt. 12, 46—50.
20. Ferial. 2. Mos. 16, 1—5. 9—15; Matt. 13, 1—9.
21. Ferial, eller St. Laurentius fra Brindisi, prest og kirkelærer. 2. Mos. 19, 1—2. 9—11. 16—20; Matt. 13, 10—17.
22. St. Maria Magdalena. Høysangen 3, 1—4; Joh. 20, 1. 11—18.
23. Ferial, eller St. Birgitta, nonne. 2. Mos. 24, 3—8; Matt. 13, 24—30.
24. **17. alm. søndag.** 1. Mos. 18, 20—32; Koloss. 2, 12—14; Luk. 11, 1—13.
25. **St. Jakob, apostel.** (Jakob våthatt) 2. Kor. 4, 7—15; Matt. 20, 20—28.
26. St. Joakim og St. Anna. 2. Mos. 33, 7—11; 34, 5—9. 28; Matt. 13, 36—43.
27. Ferial. 2. Mos. 34, 29—35; Matt. 13, 44—46.
28. Ferial. 2. Mos. 40, 14—19; Matt. 13, 47—53.
29. **ST. OLAV, konge og martyr (OLSOK)** Visd. 10, 10—14; Rom. 8, 31—39; Matt. 16, 24—28.
30. St. Peter Chrysologus, biskop og kirkelærer. 3. Mos. 25, 1. 8—17; Matt. 14, 1—12.
31. **18. alm. søndag.** Predikeren 1, 2; 2, 21—23; Koloss. 3, 1—5. 9—11; Luk. 12, 13—21.

AUGUST:

1. St. Alfonso M.de'Liguori, biskop og kirkelærer. 4. Mos. 11, 4—15; Matt. 14, 13—21.
2. Ferial. 4. Mos. 12, 1—13; Matt. 14, 22—36.
3. Ferial. 4. Mos. 13, 2—3. 26—14, 1. 26—29. 34—35; Matt. 15, 21—28.
4. St. Jean-Marie Vianney, prest (Curé d'Ars). 4. Mos. 20, 1—13; Matt. 16, 13—23.
5. Ferial. 5. Mos. 4, 32—40; Matt. 16, 24—28.
6. **Herrens forklarelse.** Daniel 7, 9—10. 13—14; 2. Pet. 1, 16—19; Luk. 9, 28—36.
7. **19. alm. søndag.** Visd. 18, 6—9; Hebr. 11, 1—2. 8—19; Luk. 12, 32—48.
8. St. Dominikus, prest. 5. Mos. 10, 12—22; Matt. 17, 21—26.
9. Ferial. 5. Mos. 31, 1—8; Matt. 18, 1—5. 10. 12—14.
10. **St. Laurentius, diakon og martyr. (Larsok)** 2. Kor. 9, 6—10; Joh. 12, 24—26.
11. St. Klara, jomfru. Josva 3, 7—11. 13—17; Matt. 18, 21—19, 1.
12. Ferial. Josva 24, 1—13; Matt. 19, 3—12.
13. Ferial. Josva 24, 14—29; Matt. 19, 13—15.
14. **20. alm. søndag.** Jer. 38, 4—6. 8—10; Hebr. 12, 1—4; Luk. 12, 49—53.
15. **MARIAS OPPTAGELSE.** Joh. Åp. 11, 19; 12, 1. 3—6. 10; 1. Kor. 15, 20—26; Luk. 1, 39—56.
16. Ferial. (St. Stefan av Ungarn.) Dom. 6, 11—24; Matt. 19, 23—30.
17. Ferial. Dom. 9, 6—15; Matt. 20, 1—16.
18. Ferial. Dom. 11, 29—39; Matt. 22, 1—14.
19. Ferial. (St. Johannes Eudes, prest.) Ruth 1, 1. 3—6. 14—16. 22; Matt. 22, 34—40.
20. St. Bernhard, abbed. Ruth, 2, 1—3. 8—11; 13—17; Matt. 23, 1—12.
21. **21. alm. søndag.** Esaias 66, 18—21; Hebr. 12, 5—7. 11—13; Luk. 13, 22—30.
22. Maria dronning. Esaias 9, 2—4. 6—7; Luk. 1, 39—47.
23. St. Rosa av Lima, jomfru. 1. Tess. 2, 1—8; Matt. 23, 23—26.

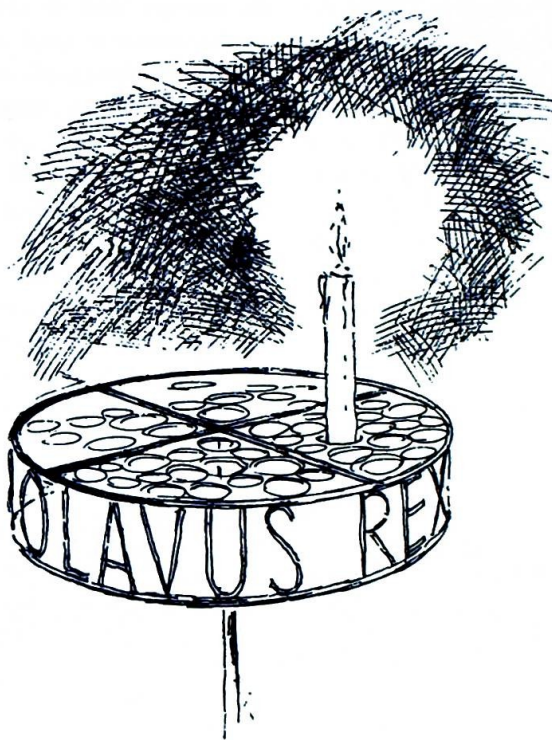
Blant alle Romas hundrefold kirker og kapeller finnes også et kapell viet Hellig Olav. Det befinner seg i den store valfartskirke S. Carlo al Corso, på vestre side av hovedgaten Via del Corso, og like nordenfor Via della Croce. Kapellet ligger på venstre side i kirken, — nordmenn vil lett kjenne igjen vår nasjonalhelgen i det store altermaleri som smykker kapellet.

For noen år siden var kapellet ikke i bruk, og man risikerte at det ville bli viet en annen helgen. Riktignok hadde en pave gitt altermaleriet, men det én pave gjør, kan en annen gjøre om! En av de fastboende norske innså at noe burde gjøres, og organiserte messer i kapellet Øsok og julaftens formiddag, for alle med tilknytning til Norge. Vedkommende ga også en vakker votivstake, tegnet av kunstneren Torvald Moseid. Votivstaken er utført i smijern, og har øverst en lysholder utformet som et liggende Olavskors.

Vi anbefaler alle Romafarere å legge veien om kapellet. Om det ikke akkurat skulle være messe der, så kan man jo alltid tenne et lys!

ARNE GUNNARSJAA:

OLAVSKAPELLET I ROMA

ST. SVITHUN

(Forts. fra side 3.)

forsyn hadde hatt, om at Svithuns legeme skulle tas opp fra det sted hvor han var begravet, og settes inn i kirken på et verdig sted.

Dette ble gjort 15. juli 971, som altså er translasjonsdagen for St. Svithuns relikvier. Om denne begivenheten forteller legenden: «Da biskop Æthelwold hevet den salige manns legeme fra jorden, ble alle beruset av en herlig vellukt. En blind kvinne fikk synet igjen, og mange andre som var plaget av sykdommer, ble helbredet ved hans fortjenester. Denne translatio skjedde i det hundreogtiende år etter hans bortgang, i det nihundreogsekstiførste år etter Herrens menneskevordelse». Hans legeme ble lagt i et relikvieskrin og plassert øverst i koret, og Winchesterkatedralen, som tidligere var viet til Peter

og Paulus, ble stilt under St. Svithuns vern.

Kildene inneholder en mengde beretninger om de mirakler som fant sted i helligdommen. Her er et eksempel, som samtidig gir et levende tidsbilde:

Dronning Emma, mor til kong Edward bekjenneren, ble anklaget for å ha krenket sømmeligheten, da hun i et gjestebud i klostret Warwall ble ført avsides av biskop Alwyn. På sønnens befaling ble hun ført til St. Svithuns kirke i Winchester, for at hennes og biskopens uskyld kunne bli prøvet.

Emma våket hele natten ved St. Svithuns grav. Da det grydde av dag, ble ni glødende plogjern oppstilt i rekke på kirkens gulv. De ble først velsignet, og da dronningen hadde tatt av seg fottøyet og klærne, ble hun ført frem av to biskoper, og løp

uskadet over de ni plogjernene — «til kongens og alle de tilstedeværendes store forundring». «I takknemlighet til St. Svithun, sin store befrier, skjenket hun ham samme dag, med kongens godkjenning, ni gårder for de ni plogjern. I året 1052 forlot dronning Emma denne verden, og hun ble begravet i St. Svithuns kirke i Winchester».

En ny translasjon av St. Svithuns relikvier fant sted 15 juli 1093, etter at Winchesterkatedralen var blitt ombygget, «i nærvær av nesten alle Englands biskoper og abbeder, under den største opphøyelse og verdighet», heter det i Annales Wintonienses. Siste gang Svithuns skrin ble åpnet, var under translasjonen i 1150.

I 1538 ble skrinet ødelagt, og i 1540 bestemte Henrik VIII at Winchesterkatedralen skulle vies til den hellige Treenighet. Reformasjonen

(Forts. neste side)

ÅPENT BREV TIL RAGNAR KVAM

Jeg kan ikke påstå at jeg likte din kronikk i Dagbladet den 21. mai om «Kristi tjenestepiker». Det var hets. Mye av det hadde jeg lest før, ettersom jeg har fått religionsundervisning i en god, protestantisk folkeskole. Men det som er eget for all hets er, at den som kjenner saken det hetses mot, har vondt for å kjenne igjen virkeligheten i det bildet som hetsen forsøker å gi. Jeg skal ikke diskutere din fremstilling punkt for punkt. Men la meg komme med noen synspunkter!

Det mest sensasjonelle i din fremstilling var vel påstanden om at «nonner» (den korrekte betegnelse er ordenssøstre) som blir gravide, må ta bort fosteret, ja, at dette er bestemt i kirkens offisielle lov. Naturligvis dokumenterer du det ikke. Det

ville vel også være vanskelig for deg å finne en slik paragraf. Men hvis du kommer med en slik beskyldning og konkluderer med at dette viser kirkens dobbeltmoral og hykleri, så burde du i alle fall gjøre et forsøk på å dokumentere med direkte sitat. Det slår meg forøvrig, at mange menn, ikke spesielt kirkelig interesserte, fascineres sterkt av forestillingen om at «nonner kan bli voldtatt». Naturligvis kan nonner bli voldtatt. De såvel som andre kvinner kan utsettes for forbrytelser. Prester og nonner kan også bli myrdet. Men det er ikke noe mystisk ved at en nonne blir voldtatt. Nøyaktig som for en annen kvinne er det for ordenssøstren en grov krenkelse. Kanskje blir hun skadet. Nei, jeg tror at den store interessen kommer av at dere ikke

kan forstå at det finnes vanlige, normalt utrustede kvinner, som frivillig velger en livsform, som for dem er både rik og meningsfull, uten at de tilbringer en del av livet som sexpartner for en mann. Men det er en realitet, og man behøver faktisk ikke engang være ordenssøster for at det skal være en realitet.

Når ordenssøstrenes liv beskrives som stort sett fornedrende slavearbeid, som de tvinges til av andre, så stemmer det heller ikke med virkeligheten. Det finnes en gammel anekdote som belyser dette. En amerikansk journalist på besøk på et misjonssykehus et sted i tropene. Han ser en søster som vasker sårene til en spedalsk. «Det der ville jeg ikke gjort for en million dollar», sier journalisten. «Ikke jeg heller», svarer

ST. SVITHUN

(forts. fra forrige side)

gjorde slutt på den populære Svithunvenerasjonen i England.

St. Svithunvenerasjonen i Norge henger nøye sammen med opprettelsen av Stavanger bispedømme. En liste over inventar i Stavanger domkirke fra 1517 nevner aller først «Swythwns armlegh». Men de engelske kilder nevner ikke Stavanger med et ord, så vi vet ikke hvordan Svithuns arm er havnet her. Det har vært vanlig å anta at biskop Reinald, som var engelskmann, førte den med seg da han kom hit i 1128. I en interessant artikkel om Stavanger domkirke i det 12. århundre, skriver Ch. Hohler at dette er usannsynlig. Han mener at overføringen av relikvien til Stavanger må ha skjedd i forbindelse med den siste åpningen av St. Svithuns skrin, altså i 1150, og at Reinalds etterfølger, Jon Birgeron, som var biskop i Stavanger fra 1135 til 1152, kan ha vært til

stede ved St. Svithuns siste translasjon, og fått med seg armen som en gave til den nye kirken i Stavanger. I tillegg til disse to hypoteser må nok også en tredje tas med, nemlig at relikviet kan ha vært falskt.

Sikkert er det imidlertid at St.

Svithun har spilt en stor rolle for fromhetslivet i middelalderens Stavanger. Hans festdager 2. og 15. juli er nok blitt behørig feiret, og han bidro til å gi byen og bispedømmet selvfølelse. Liksom Trondheim var Olavs by, var Stavanger St. Svithuns.

Fra Stavanger Domkirke.

søsteren. Å fullt ut forstå hvorfor et menneske velger å tilbringe hele sitt liv i fattigdom for å tjene Gud i sine medmennesker, forutsetter vel nesten at man selv har kall til ordensliv. I hvert fall forutsetter det et minimum av god vilje til å respektere en annen religiøse livsform. Men også rent verdslig sett, skulle jeg faktisk tro, at kvinner som velger ordenslivet er friere enn mange av sine med-søstre «i verden» som det kalles. Tenk på at de selv velger hvilken virksomhet de vil gå inn i. Det finnes utallige ordner, eller kongregasjoner, som de kalles, med meget forskjellige oppgaver. Mange andre kvinner må være glade om de overhode kan selge sin arbeidskraft og ta til takke med det arbeid som bys. Det er klart at man kan si at ordens-søstre arbeider gratis. Men det er strengt tatt ikke riktig. Frukten av deres arbeid tilfaller den ordenen som hun selv tilhører, og den virksomhet som hun selv har valgt å gå inn i. Mange andre kvinner bruker en stor del av sin arbeidskraft til å jobbe sammen profitt til den som eier deres arbeidsplass. Det er sant at søsteren arbeider så lenge hun orker. Men alle ordener, til og med de strengeste, har regler som garanterer søstrene rett til rekreasjon og velferd, og lenge før noen velferdsstat hadde oppfunnet pensjonsordning eller sykeforsikring, visste en ordenssøster, eller bror for den saks skyld, at ordenen tok hånd om dem den dag de på grunn av alder eller sykdom ikke lenger kunne bidra til ordenens underhold. Kanskje har ingen ordensstifter formulert regelen: «fra enhver etter mulighet, til enhver etter behov», men det er likevel et bærende prinsipp i klosterlivet.

Og skulle et medlem av en orden, tross prøvetiden, etter flere år, fem, ti eller tredve, oppdage at dette livet er ikke lenger meningsfylt for henne, står det henne fritt å forlate ordenen og finne en annen beskjeftigelse.

Å beskrive søstrenes virksomhet slik, at de gamle og stygge tømmerpotter og skurer gulv, mens de unge og vakre bærer lekre retter og dyre

*Søster Intemerata,
menighetssøster i Oslo.*

dråper til vellystige kardinalers bord, er en grov karikatur. Den luksusrestauranten som du beskriver finnes virkelig, men den er inntektskilde for den orden som driver sosialt arbeid. Dernest kan du og jeg naturligvis fort bli enige om at det ikke er riktig å kaste bort tid og penger på luksusrestauranter, og at både forfattere og kardinaler burde ha nyttigere ting å gjøre. Men det blir en annen diskusjon.

Naturligvis kan man si, at frivillig, mer eller mindre uavlønnet kjærlighetsarbeid burde være overflødig. Det burde ikke finnes nød i verden. Solidariteten mellom mennesker burde være slik, at barmhjertigheten var like fordelt på alle, både som givere og som mottagere. Innen Kirken finnes mennesker som arbeider for et slikt samfunn. Det finnes de som tar konsekvensen av at vepnet revolusjon er den eneste veien til et slikt

samfunn. De krever sin plass innen kirkens fellesskap, til tross for at de møter både motstand og fiendskap av medkristne ettersom klassemotsetningene finnes overalt, også i kirken. Men om vi kristne sosialister og kommunister krever vår plass innen kirkens fellesskap, så er det minste vi kan gjøre å respektere dem, som ikke ser sin fremste oppgave i å skape et nytt samfunn, men som — i likhet med en moder Teresa i India — forsøker å vise noen medmennesker, at de ikke er totalt oppgitt, at det finnes noen som bryr seg om hvordan de har det. Nøden, uretten og undertrykkelsen forsvinner ikke på den måten. Men det menneske som har fått hjelp, har fått hjelp, og det er positivt.

Det kan være et fristende tankeeksperiment å fundere på hvordan ordensvesenet kommer til å se ut når

(Forts. side 14)

Den norske kirke og økumenikk

Om Trana-komitéens utredning

Bispemøtet i Den norske kirke oppnevnte i 1974 et utvalg som skulle utrede denne kirkes forhold til den økumeniske bevegelse, med særlig henblikk på hvordan det kristne enhetsarbeide formidles gjennom Kirkenes verdensråd. Denne utredning foreligger nå trykt i form av en bok på 240 sider. Det er et grundig arbeide som her foreligger, med mange interessante synsmåter, som fortjente en nærmere vurdering enn hva som er mulig i en kort anmeldelse. Slik dokumentet nå foreligger burde det i fremtiden gi grunnlag for verdifulle drøftelser kirkene imellom også her hos oss. Utredningen går selv inn for at «læresamtaler som økumenisk metode må være det viktigste arbeidsmiddel i enhetsarbeidet». Det er på tide at denne metode blir tatt i bruk også her hjemme, der Trana-komitéens utredning — sokneprest Gunnar Trana fungerte som utvalgets

formann — kan tjene som et nyttig arbeidsredskap.

Utredningen gir først en historisk oversikt over den økumeniske bevegelses tilblivelse og utvikling i vårt århundre. Her hadde det vært ønskelig med en mer detaljert redegjørelse for betydningen av at Den katolske kirke etter Det 2. Vatikankonsil er kommet med i det økumeniske engasjement. Det blir nok omtalt at «Den katolske kirke har gjennom de siste tyve år radikalt endret sin holdning overfor andre kirkesamfunn», men uten nærmere å ta stilling til den helt nye økumeniske situasjon som dermed er oppstått. Riktignok sies det — av det mindretall i komitéen som ønsker at Den norske kirke melder seg ut av Kirkenes verdensråd — at «forholdet til den romersk-katolske kirke er i denne sammenheng (forholdet mellom Skrift og bekjennelse, tradisjon og kirkelig læreembete) det

egentlige økumeniske hovedproblem». At dette er hovedproblemet blir det ikke lagt tilstrekkelig vekt på i komitéens utredning, vel fordi siktepunktet hovedsaklig er rettet mot forholdet til Kirkenes verdensråd.

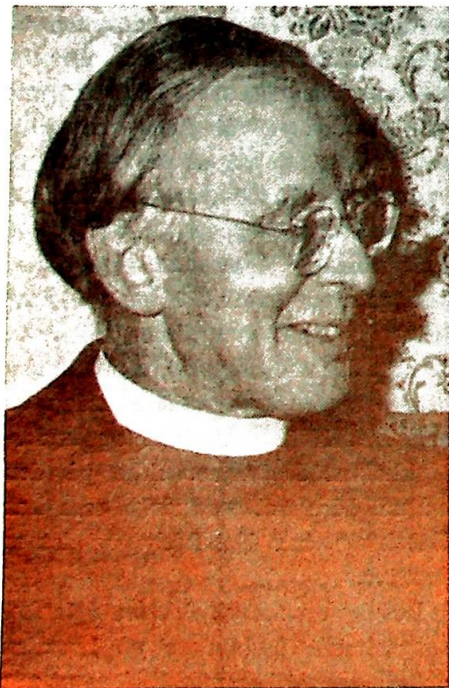
FRYKT

Etter den historiske oversikt følger en vurdering av den teologiske utvikling innen Kirkenes verdensråd. De to følgende kapitler tar for seg Den norske kirkes deltakelse i det økumeniske arbeid, og den norske debatt om de spørsmål som dette reiser. I disse kapitler legger en merke til hvor ofte ord som «frykt», «redd for», og «betenkelig» forekommer, i forbindelse med norsk deltakelse i det internasjonale kirkelige enhetsarbeid. Komitéen omtaler endog hvordan en fremtredende anti-økumenisk teolog har store betenkeligheter over-

ROMAS REAKSJON PÅ DR. COGGANS TALE

Som nevnt i forrige nummer av «St. Olav» holdt erkebiskopen av Canterbury, Dr. Coggan, i mai en tale i Roma, hvor han anbefalte offisiell anerkjennelse av den interkommunikations-praksis som er begynt mellom anglikanere og romerske katolikker. Dagen etter Dr. Coggan's avreise fra Roma, trykte Osservatore Romano en artikkel av p. Pierre Duprey i Sekretariatet for Kristen enhet, som må betraktes som det offisielle svar på Dr. Coggan's tale. Her heter det bl. a.: «Hva det dreier seg om, er å opprette en full kommunikation i tro og sakramentalt liv mellom våre to kirker. Det ene går ikke uten at det andre følger med. Lukas under-

streker, når han beskriver det idelle kristne fellesskap, at troskapen mot apostlenes undervisning, bønner, brødsbrytelsen og nestekjærligheten utgjør en helhet (Ap. gj. 2, 42). Hvis vi ikke har nådd enighet om innholdet i apostlenes undervisning, om troen som vi bekjenner og forkynner, om de strukturer som er nødvendige for fellesskapet, tror vi ikke at vi ennå kan ta del i Nattverden sammen. Dette ville være «å late som» om vi allerede hadde nådd vårt mål: full enighet i troen. Men i det økumeniske arbeid kan «å late som» bare føre til blindgater...» (Fra La Documentation catholique.)

Dr. Coggan.

for Kirkens verdensråd som påvirkningsfaktor, idet det gir «åndelig veiledning» og impulser til kirkene om gjenforening, som de norske menigheter ikke må utsettes for.

SKRIFTEN ALENE?

Utredningens mest verdifulle avsnitt er kapitlet om «Vårt økumeniske ansvar». Her blir det klart fremholdt hva Skriften sier om kirken og kirkens enhet. Ut fra dette blir det fastslått at arbeidet for kristen enhet er en klar forpliktelse ut fra Bibelens syn på Kirken som Kristi legeme. Om denne konklusjon er såvel komitéens flertall som mindretallet enige. Men mens flertallet — fem medlemmer — mener at dette enhetsarbeid kan skje innenfor rammen av Kirkens verdensråd, går mindretallet — to medlemmer — inn for at dette råd, slik det etterhvert har utviklet seg, ikke lenger er et skikket redskap til fremme av kristen enhet, og ønsker derfor at Den norske kirke melder seg ut av rådet. Samtidig innrømmer mindretallet at det for tiden ikke eksisterer noe annet alternativ for økumenisk arbeid. Når det likevel er ønskelig at Den norske kirke — som den eneste, sammen med noen apartheid-kirker i Syd-Afrika — trekker seg fra det enhetsarbeid som drives i regi av Kirkens verdensråd, så er det for dermed å gi «et vitnesbyrd om at det for kirkene mere enn noe annet er et spørsmål om troskap mot evangeliet, slik det er gitt oss i Den hellige Skrift». Samtidig understreker mindretallet at det å melde seg ut av Kirkens verdensråd ikke betyr et brudd med *kirkene*, og at Den norske kirke fremdeles «må delta i alvor i arbeidet for å overvinne splittelsen i Kristenheten». Men dette kan bare skje når spørsmålet om *Skriften alene* som autoritet i kirken blir satt på dagsordenen. Det er i hevdelsen av dette prinsipp at mindretallet i første rekke ser sitt økumeniske svar.

Det er ikke det minst interessante ved denne utredning at både komitéens flertall og dens mindretall er

Orden til pastor Duin

Ved en mottagelse i den franske ambassade i Oslo torsdag 7. juli ble pastor J. Duin, Hamar, tildelt La Croix de Chevalier de l'ordre de la Légion d'Honneur, for innsats under siste verdenskrig.

PATER CADART DØD

Pater Albert-Marie Cadart o. p., som arbeidet mange år i Norge, døde 19. juni 1977. Han levde sine siste år i Rouen.

MENIGHETSRADENES HØSTMØTE

HØSTMØTE MARIAHOLM er som tidligere meddelt fastsatt til 29. og 30. oktober.

Biskop Gran vil være tilstede og redegjøre for «rikets tilstand». Det videre program er ikke fastlagt, men vi arbeider med planer som går ut på at vi får innlegg om forskjellige tema

MISJONSFORBUNDET OG FELLESRÅDET

av Ingulf Diesen, misjonsforstander i *Det Norske Misjonsforbund*.

I forbindelse med opprettelsen av det nye Norsk Fellestråd for Evangeliske Trossamfunn mandag 9. mai, er det kommet feil informasjon gjennom NTB.

Det er Misjonsforbundet (og ikke Baptistene) som blir med under forutsetning av forbundsstyrets godkjenning.

Misjonsforbundets representanter har *ikke* uttalt seg om katolikkene i forbindelse med opprettelsen av rådet. Det var pinsevevnene som sa fra at det var betingelse for å være med at katolikkene ble utenfor.

Derimot har Misjonsforbundet kon-

enige om det økumeniske ansvar som påligger også Den norske kirke. Det forbausende er at mindretallet baserer dette ansvar på hevdelsen av prinsippet Skriften alene, som såvel bibelsk som historisk og luthersk er et uholdbart prinsipp. Men å gå nærmere inn på dette viktige anliggende i den økumeniske debatt, ligger utenfor rammen av en kort bokanmeldelse. Bare at det kan tilføyes at det også i Trana-komitéens utredning

Finn Thorn o. p. feirer 40-års jubileum som prest 16. juli.

BISKOP MARTENSEN,

København, fyller 50 år 7. august.

PATER IVENS,

Stabekk, fyller 60 år 23. august.

som f.eks. økumenikk, morgendagens kirkestruktur i Norge, referat fra seksualitetsseminaret og orientering om kirkens offisielle syn på ekteskaps-spørsmål.

Alt tyder på at det blir et innholdsrikt høstmøte og vi håper menighetsrådene snarest finner frem til personer som kan ta del. Invitasjon og program vil bli utsendt til høsten.

statert at bruken av ordet evangelisk i Fellestrådets grunnregler i seg selv avgrenser mot katolsk og liberal teologi og visse sider av moderne økumenisk teologi.

En mener også at grunnlaget for enhetsarbeid skal være trygt. Misjonsforbundets styre forutsetter derfor at ordet «evangelisk» tolkes i tråd med Lausannepakten, §§ 1-3. Om ikke alle kan være enig i det, er grunnlaget for samarbeidet tynt og bruken av ordet evangelisk svevende.

Så står det til Misjonsforbundets styre og konferanse å ta endelig stilling til det nye Fellestrådet. Det står til Fellestrådet å uttale seg om de er enig i Misjonsforbundets tolkning av ordet evangelisk.

(Forkortet.)

kan leses: «Samtidig må vi som evangeliske kristne erkjenne at Skriftprinsippet alene ikke er nok som basis for økumenisk arbeid.» Dermed er denne utredning en indirekte oppfordring til at det også her hos oss kommer i stand læresamtaler om de spørsmål som dette reiser.

Den norske kirkes økumeniske engasjement.

Land og Kirke/Gyldendal 1977.

Brev

A propos reiseglimt fra Paris

Kjære sr. Mette Andrésen,

Nettopp hjemkommet fra en uke i Paris, finner jeg St. Olav, og får dermed din reiseartikkel i hånden. Jeg mangler vel forståelse for din ordens tro på tidens form for økumenikk, men til gjengjeld har jeg sterk tro på kontemplasjonen og bønnens makt (også den økumeniske). Så takk for artikkelen. Noe jeg spesielt festet meg ved, var slutten. Om integristene og dagens situasjon i Paris (muligens Frankrike), og dominikaneren som mener de bør ties ihjel. Så lett er det vel ikke. Tror jeg. Etter å ha møtt Mgr. Lefèbvre i full utfoldelse.

La det med en gang være sagt at jeg — selv om jeg på mange måter er en konservativ katolikk — har liten sans for Lefèbvre og hans mosjoner. Jeg tror på Kirkens enhet og helhet og at denne ligger til forvaltning hos Paven. Men vi kan jo ikke heller glemme de mange skismaer vi har hatt opp gjennom tidene, at disse kan skyldes at de kretser som ivrigst har villet tjene Kirke og Pave har kjørt enten for fort eller for langsomt slik at grupper er kommet i utakt og har måttet foreta en separasjon.

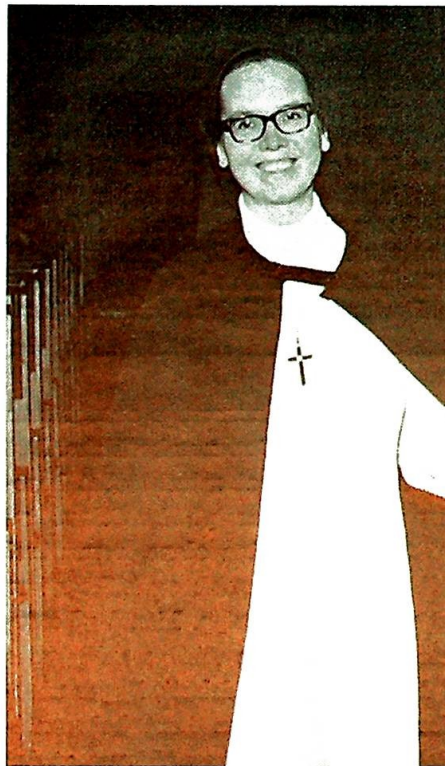
Jeg mente på et tidlig tidspunkt — og mener fortsatt, at reformarbeidet etter Vatikankonsilet tok feil utgangspunkt. De altfor omfattende og dårlig gjennomførte liturgireformene gjorde mengder av mennesker rådløse og lite innstilt på den videre utvikling. Det var langt vesentligere ting enn liturgien man først skulle reformert og så ta den daglige ramme om folks religiøse liv litt etter hvert. Plukket vekk utvekstene først og tilpasset langsommere. En formidabel feil ble gjort og ikke minst din orden skulle øve litt «sjølkritikk» på dette området. Det skal ta lang tid før sårene er leget. Blant annet i Frankrike, hvor vår gamle liturgi nu blir misbrukt i nasjonalismens tjeneste. Jeg synes jeg så det nesten skremmende i Paris i forrige uke hva som nu er i ferd med å skje.

Igjen og igjen misbruker vi mennesker Kirken for å fremme våre egne synspunkter, ideer, prestisjer, maktonsker osv., i stedet for å høre efter hva Gud vil vi skal gjøre.

Olaug og jeg kom fra tidlig messe i

St. Joseph-des-Charmes forrige søndag (jeg forstår lite fransk og savnet latinen som jeg alltid gjør i utlandet). Vi gikk på kryss og tvers gjennom den deilige bydelen og kom tilfeldig i nærheten av en kirke hvor det var veldige bevegelser. Mengder av mennesker, politi og sykebiler, flyveblader og taktfaste rop vekket nysgjerrigheten. Vi var ved St. Nicolas-du-Chardonnet, viste det seg, og her ble en stor skare unge mennesker fermet av Mgr. Lefèbvre. Tusener av mennesker inne og ute. Unge begeistrede menn i store mengder som sang og ropte da biskopen forlot kirken. Og inne var det slett ingen uro, bare dyp hengivenhet fra hundreder av mennesker som feiret messen efter den gamle liturgi. Ikke bare noen latinske ledd, men messen slik den var, og som mengder av mennesker ikke kan begripe at den ikke kan feires fortsatt. Når man ønsker det. I dag, som så mye rart er tillatt i kirken, er messen slik folk har levet med den, forbudt. Er det noe rart at folk er forvirret? Og at dette blir utnyttet slik som i Paris.

Vi ble både betenkte og forstemte. Både over Mgr. Lefèbvre og hans folk (der var både søstre og prester i massevis), og over de som nu igjen bruker Kirken i et nasjonalt spill. (En time efter hørte vi en ung mann snakke til en liten flokk gamle damer i et sideskip i Notre-Dame om Kirkens splittelse i Frankrike.) Og vi ble forstemt og betenkt over all utfoldelse vi ser og har sett av de mest reformivrige. Jeg har hørt dominikanere her hjemme også nedvurdere all utfold-

Sr. Mette Andrésen, o. p.

else før Konsilet så man skulle tro det var en annen kirke det dreiet seg om.

Hva jeg skulle ønske dere ville forstå er dette: Dere maner ikke Mgr. Lefèbvre og alt hans vesen i jorden ved å tie om dette problem i dagens kirke. Tvertom skulle dere opplyse om det, forklare hvorfor det er blitt slik og hvorfor dette er galt.

Dere skulle innse at det er blitt et for stort brudd i Kirkens kontinuitet på det liturgiske område. Og selv om aldri noen vei fører tilbake, skulle dere heller ikke gjøre vondt verre ved å nedvurdere alt det som har vært daglig liv for mengder av vanlige mennesker. Enkelte ganger tror jeg at intellektet er kristendommens farligste fiende.

Vennligste hilsener
Knut Eggen,
Larvik.

Ungdomsmesse Pinsedag

Vi hadde et gudbarn, der skulle firmes og vi var derfor med til messen kl. 11.00 i St. Olav i Oslo.

Det var en fin fest og ikke minst glædede sangen og musikken os. En fryd var det også at syngende på disse friske, sangbare melodier, som vi for en stor del kendte fra biskop Martensens retræter på Sostrup.

Hvor vi misunder Norge disse ryttemesse! De danske messemelodier er stort set kedelige og derfor vanskelige at syngende.

Men i St. Olav Pinsedag blev der sunget! Det var godt.

Veslemøy & Erik Guldager,
DK — 2880 — Bagsværd.

Ungdomsmessen er meningsfylt gudstjeneste

Det er flere sider ved Georg M. Hows artikkel i nummer 11 det kunne være fristende å gå inn på. La oss imidlertid nøye oss med ett aspekt, der vi kan påberope oss en del erfaring: Ungdomsmessen og konfirmasjonen.

Det er meget sterkt å karakterisere ungdomsmessen som «åndelig forulempning» — så sterkt at det kanskje er umulig å oppnå noen egentlig dialog med dem som mener dette. Vi har i vår familie levd med i ungdomsmessene gjennom fire ungdommer og mange år, og har sett litt av hva denne spesielle messen har hatt å bety. Vi voksne har

ikke følt oss for gode til å gå i ungdomsmessen selv heller — kanskje er ikke messeformen så spesielt «ung», bare annerledes.

I vår kirke opplever vi et variert tilbud gudstjenester, fra «gammeldags» latinmesse til norsk messe. Og barnemesse, familiemesse og ungdomsmesse. Hver messeform har sin karakter og form, men nøyaktig det samme formål. Er det nødvendig å minne om dette?

Vi tror at det som menighet, og enda mer som familie, er viktig å delta i de forskjellige messeformer. Ikke bare som barn eller som ungdom eller som gammel, men som menighet og som familie. Det er ikke bare ungdommen som skulle gå i messen, det er også de eldre som skulle gå i ungdomsmessen. Dette er like rimelig og like meningsfylt begge veier. Det nærmer seg sterkt åndelig hovmot å sette seg så skarpt til doms over en messeform som er så rik på innhold og kristen mening.

Og til fermingen i St. Olav: Vi vet ikke hvem som står bak den «meget sterke forbitrelse og harme» over at fermingsmessen ble holdt som ungdomsmesse. Vi tviler på at det var ungdommen, fermingene, som mente dette. Og deres mening burde kanskje telle ved en slik anledning. Og folk som overvar gudstjenesten kunne umulig overse det faktum at dette var en meget meningsfylt gudstjeneste — vi har for vår del aldri opplevd noen ferming sterkere.

Berit og Helge Müller
Oslo.

Ungdom og tro

Georg M. How kommer i bladet St. Olav av 4. juni d. å. med et skarpt utfall mot bispedømmets ungdomsprest Rudi Kessels. How etterlyser forgjeves ungdommens engasjement i gudstjenestene og menighetslivet forøvrig. Jeg kan til dels være enig med ham. Utenom de forøvrig hyppige ungdomsarrangementer er ungdommens oppslutning ikke akkurat overveldende når det gjelder kirken. Om pastor Kessels imidlertid kan lastes for dette, er et helt annet spørsmål.

Personlig ser jeg ikke fullt så pessimistisk på forholdene som How gjør. Jeg har selv gjennom årene arbeidet en del med ungdom og har fortsatt så å si daglig kontakt med noen av de hovedansvarlige for ungdomsarbeidet og katekesen i våre menigheter. Det foregår i dag på dette området meget som faktisk gleder meg. Det er blitt et nært og fruktbart samarbeid når det gjelder katekesen og ungdomsarbeidet; noe jeg anser som

meget verdifullt. Når jeg tenker tilbake på den tiden sr. Marie-Louise o. p. og underteignede faktisk sto for konfirmasjonsundervisningen alene og likeledes når jeg sammenligner det beskjedne undervisningsmateriale vi selv hadde utarbeidet og brukte den gangen med de tilbud man opererer med i dag, så kan jeg bare betegne utviklingen som et tydelig framskritt.

Det forundrer meg da heller ikke at vi til stadighet får høre positive reaksjoner, ikke minst fra de virkelig engasjerte foreldre i våre menigheter. Den stadig økende deltagelse i ungdomsarrangementene på Mariaholm skolesenter taler etter min mening også et tydelig språk.

Det går forøvrig an å få ungdommen med i gudstjenestene. Siden 1976 har vi i St. Hallvard menighet begynt med familiegudstjenester. Vi har i denne forbindelse bedt ungdommen om å være med på et felles opplegg og resultatet har vært avgjort positivt, også samarbeidet med menighetens sangkor var upåklagelig.

Jeg føler meg forøvrig noen ganger fristet til å spørre om de voksne tilstrekkelig går foran med det gode eksempel når det gjelder kirkelig engasjement. Selv i en så pass levende menighet som St. Hallvard med en ganske bred aktiv kjerne, er Tordenskjolds soldater slett ikke noe ukjent begrep og jeg har vondt for å tro at erfaringene i andre menigheter er så mye gunstigere.

Det kommer ellers meget an på med hvilken innstilling man vurderer tingene. How gir megen ros til dem som driver barnearbeidet og med rette. Ikke desto mindre har jeg som sogneprest mottatt skarp kritikk selv mot de populære bar-

negudstjenester som min nærmeste medarbeider pater Hølscher står for. Vi fortsetter imidlertid den linjen vi har valgt fordi de positive reaksjoner vi møter er langt flere i antall.

Jeg vil ikke avslutte dette innlegg uten å gi min honnør til pastor Kessels og alle hans medarbeidere i katekesen og ungdomsarbeidet for den seriøse innsats de gjør ved formidlingen av troens verdier til dagens katolske ungdom. Det er bare beklagelig at negativ kritikk — ikke sjelden fra dårlig informert hold — gjør denne uhyre vanskelige oppgave noen ganger utakknemlig.

Arno Gerritsma O.F.M.
sogneprest,
Oslo.

Ungdomsarbeid i menighetslivet

Når dette brev skrives som en reaksjon på G. Hows brev i årets 11. nummer av «St. Olav», vil jeg bare komme med mitt syn på hvordan det katolske ungdomsarbeidet lever som en del av menighetslivet. Det blir forholdene i Østfold (det skader vel ikke med litt ekstra lokalt stoff i «St. Olav») som her skisseres, da det er derfra jeg har mine erfaringer.

Da intensivundervisningen startet i Østfold for to år siden, ble de unge samlet til undervisning i større grupper enn tidligere. I 1976 og -77 var det to forholdsvis store grupper av konfirmanter, som det har vært lett å samle etter konfirmasjonen, fordi de allerede dannet en

(Forts. s. 13)

GUDSTJENESTER I HELGENE		Stille messe	Høy- messe
OSLO: <i>St. Olavs domkirke</i>	lörd.: 19.00 sønd.: 9.30	—	11.00
Akersveien 1 tlf. 20 72 26 - 20 72 44	19.00	—	—
<i>St. Hallvard kirke</i> , Fransiskanerne, Enerhaugt. 4, tlf. 67 23 83	8.35	11.00	—
<i>St. Dominikus kirke</i> , Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71	9.00 18.30	11.00	—
<i>Vår Frue Villas kapell</i> , Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21	9.00	—	—
<i>Grefsen kapell</i> , Glads vei 23, tlf. 212355	9.00	11.00	—
<i>Lunden kloster</i> , Øvre Lunden, tlf. 212587	—	—	9.30
ARENDAL: <i>St. Franciskus kirke</i> , lörd.: 18.30 Tyholmen, tlf. 22 209 sønd.: 8.00	11.00	—	—
BERGEN: <i>St. Paul kirke</i> , lörd.: 19.00 Christiesgt. 16, tlf. 21 54 10 sønd.: 9.00	11.00	—	—
<i>Vår Frue Kirke</i> , Helleveien	10.00	—	—
<i>Florida kapell</i>	19.00	—	—
DRAMMEN: <i>St. Laurentius kirke</i> , Cappelensgt. 1, tlf. 83 20 19	8.30	10.30	—
FREDRIKSTAD: <i>St. Birgitta kirke</i> , Kongensgt. 9, tlf. 11 438	9.00	11.00	—
HALDEN: <i>St. Peters kirke</i> , Kristian V's pl. 1, tlf. 81 168	9.00	10.45	—
HAMAR: <i>St. Torfinns kirke</i> , lörd.: 18.00 Torvgt. 113, tlf. 23 751 sønd.: —	11.00	—	—
HAUGESUND: <i>St. Josefs kirke</i> , Haraldsgt. 21, tlf. 23 195	—	—	—
HØNEFOSS: <i>St. Theresias kirke</i> , Vesterngt. 5, tlf. 22 381	9.00	11.00	—
KRISTIANSAND S.: <i>St. Ansgar kirke</i> , Kirkegt. 3, tlf. 24 225 lörd.: 18.00 sønd.: —	11.00	—	—
LILLEHAMMER: <i>Mariakirken</i> , lörd.: 18.00 Weidemannsgate 3 A, tlf. 52 550 sønd.: —	10.00	—	—
LILLESTRØM: <i>St. Magnus kirke</i> , Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	9.00	11.15	—
MOSS: <i>St. Mikals kapell</i> , Ryggeveien 24, tlf. 41 038	—	—	—
PORSGRUNN: <i>Vår Frue kirke</i> , Sverresgt. 26, tlf. 50 793	8.30	11.00	—
STABEKK: <i>Maria kirke</i> , Nyveien 17, tlf. 53 77 35	8.30 19.00	10.45	—
<i>Eikeli kirke</i> , Veståsen 20, tlf. 24 25 69	—	—	9.30
STAVANGER: <i>St. Svithuns kirke</i> , Dronningens gt. 8, tlf. 25 534	8.30 9.30	10.45	—
TØNSBERG: <i>St. Olavs kirke</i> , Sandefjordsgt. 1, tlf. 11 949	—	11.00	—
TRONDHEIM: <i>St. Olavs kirke</i> Prinsensgt. 2a2	8.45 19.00	11.00	—
Biskopen og prestegården, tlf. 21 214 <i>St. Elisabeth hospital</i> , Ila, tlf. 21 670 ..	6.15	—	—
KRISTIANSUND N.: <i>St. Eysteins kirke</i> , Flintegt. 5, tlf. 72 779	8.00	11.00	—
LEVANGER: <i>St. Torfinns kirke</i> og <i>St. Eysteins sykehjem</i> , Jernbanegt. 29	—	11.00	—
MOLDE: <i>St. Sunniva kirke</i> , Parkveien 23, tlf. 51 467	8.30	11.00	—
ALESUND: <i>Vår Frue kirke</i> , Nørvesund, tlf. 37 558	8.30	11.00	—
TROMSØ: <i>Vår Frue kirke</i> , Storgt. 94 Biskopen og prestegården, tlf. 3604	19.30	11.00	—
<i>St. Elisabethsøstrene</i> , Mellomveien 47, tlf. 81 783	8.00	—	—
BODØ: <i>St. Eysteins kirke</i> , Hernesveien 22, tlf. 81 487	8.15	10.30	—
HAMMERFEST: <i>St. Mikael kirke</i> , Salsgt. 52, tlf. 11 447 (1. VII—31. VIII)	19.00 8.00	11.00	—
<i>St. Elisabeth Institutt</i> , tlf. 11 392)	—	—	—
HARSTAD: <i>St. Sunniva kirke</i> , Skolegt. 4, tlf. 61 501	8.00	10.30	—
NARVIK: <i>Kristi Kongekirken</i> , Håreksgt. 82	—	18.30	—
SELFORS: <i>Vår Frelsers kirke</i> , Skipper Nilsensgt. 21, tlf. 52 072	—	11.00	—

Av pressen

KRISTI TJENESTEPIKER . . .

Dagbladet, Oslo, viste en av sine mindre tiltalende sider lørdag 21. mai, da det på kronikkplass brakte en omtale av en bok skrevet av seks katolske feminister i Italia. Ifølge Le Nouvel Observateur skal boken inneholde «en uhyre fin journalistikk». Dessverre kan ikke det samme sies om Dagbladets kronikk, som her gjengis i utdrag.

De 150 000 italienske nonnene er de mest undertrykt kvinner i Italia. De som høster fruktene av dette slavearbeidet i moderne tid er de regjerende geistlige herrer, skriver forfatteren Ragnar Kvam i denne kronikken:

Mer enn tjenestepiker er de vel en slags geishaer, de unge nonnene jeg har latt meg servere av i den lekke katolske restauranten mellom Hadrians mausoleum og Peterskirken i Roma. Betegnelsen geisha i denne sammenheng snapper jeg fra det franske uketidskrift Le Nouvel Observateur som i flere av sine siste nr. ikke har lagt fingrene i mellom når det gjelder å rapportere om hvordan de vel 150 000 italienske nonner stort sett har det: de er de mest undertrykte kvinner i Italia — og det vil ikke si så lite i et land der kvinnen i all alminnelighet er underlagt mannen som herre og mester. Det er bare et uhyre lite fåtall av de unge nonnene som får lov til å servere i restauranter som L'Eau de Vie i Roma — det er slike lekke spise- og avslapningssteder i ulike verdensdelers land — der paterne med høyere geistlige aspirasjoner inntar sine luksusmåltider . . .

. . . Det er naturlig å begynne i bunnen, og lenger ned enn til en vanlig nonne i dagens Italia kan man ikke komme. Av de halvt-hundretusen mennesker er langt de fleste i dag mellom femti og seksti år: intet kan virke mer skremmende på de regjerende geistlige høye herrer som i aller høyeste grad høster fordeler av det slavearbeidet som de vanlige

nonner utfører så å si i alle de døgnets timer de ikke sover. Klostrene, sykehusene, pleie- og gamlehjemmene som den katolske kirke driver rundt omkring i Italia, mottar pengegaver til driften fra det italienske pengearistokrati, sitter inne med umåtelige formuer i form av kirkegods og kunstskeer og henter seg også gode slumper fra den magre statskasse hvis det er fare for at en eller annen anstalt skal gå under i en pengeknapphetsmisere.

Men nonnene må be om noen få lire hvis de skal ta trikken eller bussen i et nødvendig ærend for den anstalt de betjener. Og alle disse eldre tjenestepiker? Hvordan ender de sine dager? Jo, på den aller usleste måte. Så lenge de kan krype rundt på gulvene, må de skure, og de herrer paterne har innredet seg så fornuftig at de heller ikke gidder vaske sitt skittentøy selv, som Guds tjenere er de for høyt på strå til å utføre den slags kvinnearbeid, her nonnearbeid, selv — og de gidder heller ikke verken rydde eller holde orden i kirkene med paterrommene, sakristiene og skriftestolene. Nonner, nonner i femti-sekstiårs-alderen overalt, snauklippede under skautene, tildekket over barmen, skrubber de seg formelig ut av dette liv uten noen annen trøst enn at de ved å vaske paterens underbukser egentlig utfører denne gjerningen for Kristus selv. Hvis noen står Jomfruen nær, må det være priorinnene og abbedissene, det er i hvert fall ikke de italienske landens piker som havner i klostrene fordi rekrutteringen nesten alltid foregår i slike fattigkretser utenfor byene der synden i seg selv er malt slik på veggen at fromheten står som eneste løsning på et byrdefullt liv. Og disse pikene har ofte intet lært utover en nødtørfdig og mangelfull folkeskole, de har på sett og vis skrubbet seg inn i de klostre de etter halvt hundre års tjeneste må skrubbe seg ut av igjen. Men klostrene er ikke lenger det viktigste. Nonnene er landets billigste sykepleiersker. Og hvorfor? De har ingen lønn. De ser aldri på klokken. De bare jobber. Klokken seks står en sykehusnonne opp og begynner å vaske ekskrementer og piss av pasienter som er så syke at de ikke kan holde på noe som helst. De stiller slike syke til klokken er åtte, da får de en bit brød og holder en

smule andakt før de fortsetter på sykestuene med alle som skal gjøre både det ene og annet om morgenen. Det går videre til klokken to. Igjen en bit brød og andakt. Litt undervisning. Og så videre igjen til langt ut på kvelden og stundom natten gjennom.

Jeg bør kanskje her skyte inn at jeg skriver disse linjene på grunnlag av de kilder jeg har hentet i franske tidsskrifter og aviser. Le Nouvel Observateur f.eks. bygger sine artikler på en italiensk bok fra forlaget Edizioni delle Donne i Roma. Det er seks katolske kvinner som har laget boka på grunnlag av intervjuer

med et meget stort antall nonner rundt omkring på den italienske halvøya.

Så er likevel ikke kvinnefrigjøringen gått helt hus forbi blant italienske kvinner og de menn som støtter emansiperingen — for de seks katolske forfattere av «Kristi tjenestepiker» er også feminister. De franske anmeldelser taler om en uhyre fin journalistikk, her er intet sensasjonelt eller påtrengende, men avsløringene virker av den grunn langt grellere enn hvis det sensasjonspregede var kommet i høysetet. For her er ikke så få saker som nok kan kalle på den sensasjonshungriges grafsing i

f.eks. nonnenes privatliv.

Det mest sensasjonelle i boka, både for mine kildeskrift-forfattere og meg, er likevel påminnelser om at hvis en italiensk nonne blir gravid — det skjer fra tid til annen, og det kan i mange tilfelle skyldes voldtekt — så har hun en paragraf i den såkalte kanoniske lov å rette seg etter ganske omgående: fosteret skal fjernes.

Sett på bakgrunn av den italienske katolske kirkes frenetiske kamp mot enhver form for abort må dette sies å representere nesten toppen av en dobbeltmoral av hykkelsk gehalt. Behøver jeg si mer om den ting?

(Forts. fra side 11)

gruppe i undervisningstiden. (Det var dog u.-arb. før -76 også.) En gang i måneden samles de som er konfirmert, og etterhvert er det blitt skapt et åpent miljø blant de unge katolikker i Østfold. Det har vært det grunnleggende for at man så kunne gjøre noe.

Jevnlig har vi hatt ungdomsmesser som blir satt pris på av de aller fleste voksne og sogar aldrende voksne. Når det snakkes om ungdomsmesser, er det ikke utelukkende musikken (rytmer og valg av instrumenter) som er av betydning. Ved slike anledninger blir det i Østfold gjort slik at en mindre gruppe unge kommer sammen for å forberede messen. De kommer fram til et tema for den og plukker ut tekster og sanger, og det blir laget bønner til messens faste deler. Ved samarbeid med presten lager vi en messe som har et tema som går som en rød tråd gjennom hele gudstjenesten — noe som gjør det lettere å følge med og bli engasjert. Ungdomsmesser blir hovedsakelig forberedt av de unge, og disse tar aktivt del i messen, men det er en messe for hele menigheten — selvfølgelig.

De unge har vist at de kan gjøre noe, og de som leder menighetene i Østfold har merket seg det, og de unge er trukket inn i annet menighetsarbeid, som å hjelpe til i undervisningen, hjelpe til i søndagsmesser ved å lese eller ministrere, ved å ta ansvaret for barnevakt under høymesser, eller ved å være med å arrangere menighetsmøter eller -fester. Og andre ting kunne sikkert nevnes, forskjellig fra menighet til menighet.

Vi unge føler et behov for å komme sammen for å utveksle meninger og erfaringer og fremfor alt for å kunne stille spørsmål og om mulig få svar. Dette gjør ungdomsarbeidet enda mer verdifullt, og jeg frykter absolutt ikke for at ungdomsarbeidet, slik det drives i dag, vil bryte «kontinuiteten i menighetslivet». Jeg skjønner ikke hva slags «forbindelse» det kan være snakk om mellom ungdomsarbeid og menighetsliv så lenge ungdomsarbeidet på lokalt plan er en meget viktig del av menighetslivet.

G. How kom i sitt brev med en del ytringer som er direkte misvisende og krenkende for ungdomsarbeidets ledere og ikke minst for OKB's aktive ungdomsprest. Dette tør jeg si av erfaringer fra hvordan arbeidet drives og reaksjoner på det både i Østfold og i menigheter andre steder.

Gjertrud Windt
Hjortefaret 10, 1750 Halden.

APNINGSTIDER f.o.m. 11/7 t.o.m. 20/8:

Kl. 10—14, lørdager kl. 10—13.

OBS! Forretningen har sommerlukning i tiden: 18/7—30/7.

ST. OLAV BOKHANDEL A/S
Akersveien 5, Oslo 1. Tlf. 20 72 48

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Dominikus kirke	}	Oslo
Lunden kloster		
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem		
Sta. Katarinahjemmet		
St. Olavs kirke	}	Arendal
Bispegården		
St. Joseph's Institutt	}	Bergen
Vor Frue Hosp. Nervøavd.		
St. Franciskus Kirke		
St. Franciskus Hosp.	}	Hammerfest
St. Pauls Kirke		
Vår Frue Kirke	}	Hønefoss
Marias Minde		
St. Franciskusøstrenes Moderhus	}	Lillestrøm
Øyenklinikken		
St. Josephs Hosp., Drammen	}	Tromsø
St. Torfinns Klinik, Hamar		
St. Elisabeth Inst.	}	Trondheim
St. Mikals Kirke		
St. Mikals prestegård	}	Tønsberg
St. Theresia Hosp.		
St. Franciskus Hosp.		
St. Magnus Kirke	}	Tønsberg
St. Magnus presteg.		
St. Elisabeths Hosp.	}	Tønsberg
Vår Frue Kirke		
Bispegården	}	Tønsberg
St. Olavs Kirke		
Bispegården	}	Tønsberg
St. Olavs Kirke		
St. Olavs Prestegård	}	Tønsberg
St. Olavs Klinik		

Ved bestilling av olje:
Oslo 19 12 00 - Service 19 12 20

ÅPENT BREV

(Forts. fra side 7)

hele verden er sosialistisk og all materiell nød tilhører fortiden. Men jeg tror at både den nåværende og mange kommende generasjoner nonner — liksom vi andre — må finne oss i å leve med helt andre realiteter, hva vi nå gjør for å forandre dem.

Ett forsonende trekk har din artikkel: tittelen. «Kristi tjenestepiker» fører tanken direkte hen til det stolteste navn noen kvinne har båret. Da engelen brakte Maria budskapet om at hun skulle bli mor til Jesus, svarte hun: «Se, jeg er Herrens tjenerinne.» Finere hedersnavn kan ikke en søster få.

Vi katolikker liker kanskje ikke alltid alt det alle nonner gjør. Mange av dem er utvilsomt reaksjonære. Men det forandrer ikke det faktum at vi liker våre søstre. Vi er stolte over dem og respekterer dem. Og vi finner oss ikke i at noen under skinn av medlidenhet taler om dem med nedlatende forakt.

Brev

Høyt under taket

Det er forstemmende — for ikke å si skremmende — at et tidligere medlem av UNKF's skoleledelse og nåværende skolemann følger så dårlig med i det som foregår rundt ham og har så dårlig forståelse for og innsikt i ungdommens utvikling og egenart.

Jeg vil derfor henlede G. M. Hows oppmerksomhet på den amerikanske psykoanalytiker E. H. Erikson, som bl.a. i sine faseteorier nettopp behandler personlighetsutviklingen fra tidligste levealder gjennom barneårene og ungdomsalderen. Her legges spesiell vekt på utvikling av identitet i forhold til integreringsprosessen. Dette er viktig lesning og viten for oss som stiller med barn og ungdom med eller uten psykiske adferdsforstyrrelser. Jeg vil i den forbindelse anbefale Erik Larsen/Barbro Selnes' bok «Fra avvik til ansvar». Her

BERGEN

1/8 Kr. Madsens Bok- og Papirhandel

Bryggen 5 - Loppen - Telefon 11 482

BERGEN

HOPSDAL & DAHL A/S

Aut. Installatør, TV-, Radio- og Utstyrsforretning

TORNØEGARDEN - BERGEN

K. & J. SOLHEIM

Kjøtt - Pålegg - Delikatesser
Egen Pølsefabrikk

Tlf. 99 016 Bergen

Solheimgt. 25

ERLING KRAGE A/S

PRYD- OG BRUKSKUNST

Bergen

Telefon central 14 110

Telegramadresse: «Kjell»

FORSIKRINGSSELSKAPET LIVSFORSIKRINGSSELSKAPET
VESTA HYGGEA

MED TANKE PÅ FREMTIDEN

DRAMMEN

GUSTAV THIELEMANN

Pølse- og hermetikkfabrikk

Tlf. 83 41 84 - DRAMMEN

GUSTAV BØHM & SØN A/S

Bakeri og Konditori

Drammen

påpekes nettopp det ansvar og de forpliktelser også vi «voksne» har overfor de unge, ikke minst ved å møte dem i forhold til deres forutsetninger (= premisser) for å støtte dem i deres søken etter å komme i samsvar (= konformitet) med eldregenerasjonen. Identitetskriser, adferdsforstyrrelser og avvik oppstår dessverre relativt ofte som et resultat av våre krav overfor barn og unge til konformitet på *våre* premisser.

Så over til gruppedannelser. — Gjennom alle tider har menneskene på forskjellig vis og av forskjellige grunner gruppert seg ut fra bl.a. alder, interesser, yrke, overbevisning, — bare for å nevne noe. Dette er en kjennsgjerning og helt naturlig. Dette behøver i seg selv ikke bety isolasjon. Skulle det imidlertid være tilfelle, beror det på selve grunnlaget for gruppedannelsen eller, og da ikke minst, på omgivelsenes syn på gruppen. Kirkens ungdomsgrupper og ungdomsarbeid oppstår ikke i protest mot fellesskapet i Kirken. Det er derfor *vi* som får ta ansvaret for at *vi* driver ungdommen og ungdomsarbeidet totalt på siden av det eksisterende menighetsliv.

Gjennom de senere år har jeg med interesse og glede fulgt med i Kirkens ungdomsarbeid, spesielt her i Oslo. Etter mitt syn er det nå endelig et velorganisert tilbud hvor de unge gjerne kommer — til skoloring, aktiviteter og andre arrangementer. Det er dyktige ledere som kan sine ting, er glad i ungdommen og sin Kirke og som derfor ønsker og vil alt annet enn isolasjon. Mariaholm er et strålende tilbud hvor det drives et meget seriøst ungdomsarbeid og hvor arrangementene stadig er overtegnet. Nå står det opp til oss! Det er ikke så meget de unge som vil generasjonskløft, det er heller vi andre som lager den. La ikke ungdommen vår bli syndebykk og et offer for vår smålighet og vår trangsynthet.

Til slutt noen bemerkninger til de konkrete angrep på ungdommen og ungdomsarbeidet.

I Oslo er vi så privilegerte at vi kan velge mellom kirker, messetider og forskjellige arrangementer. Ut fra bl.a. ulike behov og interesser velger vi så ut. Denne valgfrihet bør ikke stemple de unge med «de glimrer med sitt fravær» og «de hjelper ikke til». Det medfører ikke riktighet at de unge ikke møter opp, heller ikke at de er uvillige. Når dette skjer, skyldes det vanligvis forklarlige ting. Vi kan ikke forlange at de skal være til stede overalt og ta fatt på oppgaver som de ikke har mulighet for å overkomme. Det er umulig for oss også — vi må også prioritere. De unge er jo dessuten i en alder hvor megen tid brukes for skolearbeid og videreutdanning. (Dessuten er det vel kanskje ting vi heller ikke «gidder». Forskjellen mellom oss og de unge der er stort sett at ingen våger å betvile våre unnskyldninger.)

Når det gjelder Ungdomsmessen, er jeg — og mange med meg — fullstendig uenig med G. M. How. For meg er ungdomsmessene en åndelig berikelse, ikke minst fordi det da er så mange fornøyde ansikter rundt meg. Når det gjelder det rent musikalske, liker jeg denne form. Imidlertid kommer ikke minst vane og smak inn i bildet. Jeg synes dog dette er noe uvesentlig i sammenhengen her. Kjernepunktet mener jeg ligger i forkasting eller vilje til anerkjennelse av de unges egenart og deres form.

Det var derfor en spesiell stor opplevelse og en sann glede å være til stede i St. Olav Domkirke 1. pinsedag. Etter mitt syn var jo dette så fantastisk og så riktig. Ungdommen selv gjorde sitt ytterste for å skape høytid og fest under denne Messe hvor biskopen var hovedselebrant og fermet 29 av deres venner og trosfeller. Kunne noe bedre skje den dagen enn at det i handling ble vist at det virkelig er høyt under taket i den Katolske Kirke i Norge?

Aimée Wedset,
Oslo.

Nyheter

FEM NYE KARDINALER

2. juni ble det gjort kjent at Pave Paul VI vil kreere fem nye kardinaler den 27. juni. Disse er: Giovanni Benelli, fra Vatikanets statssekretariat (f. 1921)

OSLO

Galligani

Gaver, Pryd- og brukskunst
Med tre forretninger i sentrum.
Vika Terrassen — Stortingsgt. 22 — N. Slottsgt. 25

Byggevarer - Beslag - Ovner
Verktøy - Filser - Linoleum
Tapeter - Farvehandelvarer
Kjøkkenutstyr

THIIS & CO. A

Haakon VII's gt. 1, Oslo
Sentralbord 41 77 30

THRONSEN & CO.
BOKTRYKKERI

Bernh. Getzgt. 3 b, Oslo
Telefon 20 40 02 - 20 70 02

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsvn. 1 - Oslo

Privat 55 77 87 - 69 43 72
Tlf. 20 79 06 - 20 79 05

— han ble samtidig utnevnt til erkebiskop av Firenze —, Bernardin Gantin (f. 1923), president for kommisjonen for Rettferdighet og fred, Joseph Ratzinger (f. 1928), erkebiskop av München, Mgr Ciappi (f. 1910), og Frantisek Tomasek (f. 1899), apostolisk administrator av Praha.

Som kjent velges paven av kardinalkollegiet.

«Le Monde», Paris, skriver, at det faktisk at kardinal Benelli forlater Vatikanet for å bli erkebiskop av Firenze, gjør ham til en sterk kandidat til pave-stolen. «For å bli pave, regnes det som obligatorisk å ha styrt et bispedømme. Paul VI gjorde en karriere som ligner Benellis, idet han ble erkebiskop av Milano etter å ha vært nuntius . . . Vil dette si at Paul VI nå har utpekt sin kronprins?» (Le Monde, Paris, 4. juni).

De nye kardinalene mottok sin røde hatt 27. juni.

ET ORD TIL EUROPA

Biskopene i Vest-Europa, samt Polen og Jugoslavia sendte alle katolske menigheter et brev som kunne leses ved gudstjenestene på festen for Peter og Paulus eller følgende søndag. Brevet understreket betydningen av europeisk enhet, og europeernes ansvar for den fattige verden.

ANNA LOUISE BEER GIENVALGT SOM FORMANN I NKN

Norske Kvinners Nasjonalråd hadde et stort og krevende arbeidsprogram å gå igjennom på sitt landsmøte i Tønsberg. Det var debatt om fremtidige ar-

beidsoppgaver, men enighet om at hovedvekten skulle legges på informasjon og opplysning i kommende toårsperiode.

Sosialdepartementet har bevilget NKN 100 000 kroner til en landsomfattende aksjon til vern om familien. Denne vil Nasjonalrådet sette i gang til høsten.

Videre har Norske Kvinners Nasjonalråd påtatt seg å formidle økt U-landsinformasjon til landets kvinneråd og organisasjoner i samarbeide med NORAD.

Andre viktige saker som ble behandlet på landsmøtet var krav om endringer i folketrygden når det gjelder ytelser til barn av enslige forsørgere, krav om opp-tjening av tilleggsopeng til folketrygden for hjemmearbeidende med omsorgsforpliktelse og ikke minst, en omvurdering av enkepensjonsrettighetene. Landsmøtet mente at eldre enker som vil gifte seg bør få beholde enkepensjonen.

Foruten formannen Anna Louise Beer, består styret av Ragna Grieg Michelet og Laila Somoen, nestformenn, Helene Freilem Klingberg, Aslaug Lindkvist, Bitte Sewell og Gerd Wormdal.

(Norke Kvinners Nasjonalråds pressekontor).

JOH. ROMMELSE, S.M.:

Maria- studie

I det 2. Vatikankonsils konstitusjon «De Ecclesia» — «Kirken», promulgert av pave Paul VI 21. nov. 1964 leser vi i kapitlet om Jomfru Maria:

Kirkemøtet anmoder inntrengende teologene og forkynnere av Guds ord om, i sin omtale av Guds mors særegne verdighet, omhyggelig å holde seg like langt fra enhver falsk overdrivelse som fra en overdreven forsagthet. Ved under læreembedets ledelse å studere den hellige skrift, fedrene og kirkelærerne samt Kirkens liturgiske tradisjoner, vil de kunne kaste det rette lys over jomfru Marias nådegaver og privilegier, som alle peker henimot Kristus, opphavet til all sannhet, hellighet og fromhet.»

Om Dr. Jan v. d. Burgs lille bok (71 s.) «Jomfru Marias plass i Guds frelsesplan» — som egentlig er et nytt opplag av den han publiserte i 1951 — kan med rette sies at den fra ende til annen svarer til kirkemøtets anmodning. De 17 kapitler er liksom en omfattende videreføring av det 8. kapitel i «De Ecclesia»: «Den salige jomfru Maria, Guds mor, i Kristi og Kirkens mysterium». Det som av konsilfedrene kortfattet blir fremhevet, har pastor v. d. Burg på en ypperlig måte belyst og forklart. Mens man

leser denne — vi kan vel si — fullstendige Mariastudie, forsvinner litt etter litt alle misforståelser og fordommer. Og til slutt ser man billedet av Frelserens mor rent og klart foran seg, fritt for all forvrengning: moren som «alle slekter skal prise salig» for Sønnens skyld. Etter lesningen føler man seg sikker og rikere i sin tro og takknemlig overfor Gud, som har gitt oss en sådan mor.

I årene etter det annet Vatikan-konsil har troen på Kristus og Kirken fått et tilbakeslag hos mange. Er det kanskje grunnen til at også troen på

og kjærligheten til Jesu mor er kjølnet eller har lidt skib-brudd hos dem? Eller omvendt? «En kristendom hvor Maria ikke blir æret som mor, mister en stor del av sin varme. Den er som et hjem hvor moren er borte» (S. 55).

Jeg anbefaler pastor v. d. Burgs bok på det varmeste. Den har meget å gi til alle kristne, både i og utenfor den katolske kirke.

Dr. Jan van der Burg:
Jomfru Marias plass i Guds frelsesplan.
Bergen 1977.

Spørrespalten
og filmspalten
kommer tilbake
i august

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Redaksjon: f. Arne Fjeld (ansv.) og Marianne Gunnarsjaa

Faste medarbeidere: f. Kjell Arild Pollestad, Per Bang

Redaksjonens adresse: Akersveien 5, Oslo 1, telefon 20 72 26

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo 1

Kontortid 9—16. Lørdag 9—14. Telefon 20 72 48

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene). Kr. 70 pr. år.

Kr. 35 1/2 år. Utlandet (ikke Skandinavia) kr. 80.

Annonser: 10 dager før utg.dagen. 24 nr. årlig. - Postgiro: 20 46 480